

PLUSOUDERS EERLIJK OVER HUN NIEUWE ROL

“Ik hou zielsveel van mijn pluskinderen, MAAR DE BESTE AARDBEI IS VOOR MIJN EIGEN KIND. Daar *schaam* ik me niet voor”

Men neme een flinke dosis flexibiliteit, heel veel liefde, even schudden en voilà: de perfecte plusouder. Dat er natuurlijk nog veel meer bij komt kijken, lezen we in deze twaalf getuigenissen.

Eveline (35) is plusmama van Maurane (9) en Juliette (8) en mama van Isabo (9) en Matisse (6)

Eveline: “Ik heb de dochters van mijn vriend al bij onze eerste date ontmoet. Het was voor ons een voorwaarde dat het zou klikken met elkaars kinderen om een relatie te starten. We wisten dat we het anders nooit zouden volhouden. We hebben heel veel geluk gehad, want onze kinderen zijn ondertussen de beste vrienden geworden. Ze missen elkaar zelfs wanneer de dochters van Gert bij hun mama zijn. Isabo en Matisse gaan maar één weekend om de veertien dagen naar hun papa, dus we hebben als koppel niet veel tijd voor ons tweetjes, maar dat aanvaarden we gewoon. Ik had nooit kunnen denken dat ik ooit mama zou zijn van zo'n groot gezin, maar het gaat vlotter dan ik had gedacht, al kan het soms echt wel heel druk zijn in huis. Ik merk dat ik toch voorzichtiger ben met de dochters van Gert. Zeker in het begin wilde ik bij hen op een goed blaadje staan. Nu durf ik ook al eens boos worden als ze moeilijk doen. Soms hou ik mijn hart vast voor de toekomst. Binnen een paar jaar hebben we vier pubers in huis. Maar ik geloof dat we ondertussen als koppel sterk genoeg zijn om ons nieuwe gezin door elke storm te loodsen.”

“DAT HET ZOU KLIKKEN TUSSEN DE KINDEREN WAS EEN VOORWAARDE OM EEN RELATIE TE STARTEN”

Frederik (44) is pluspapa van Helena (21), Thomas (19) en Jonas (16) en papa van Felix (17), Marlies (15) en Willem (14)

Frederik: “Het is een hobbelig parcours geweest om onze gezinnen samen te voegen, maar na 10 jaar heb ik eindelijk het gevoel dat iedereen zich goed voelt in deze situatie. Dat is zeker niet altijd zo geweest. Mijn vriendin heeft er zich heel lang tegen verzet om met z'n allen te gaan samenwonen. Het is niet omdat twee mensen elkaar graag zien dat hun kinderen ook met elkaar zullen opschieten. Zij vond het heel belangrijk om daar rekening mee te houden,

zijn te vormen, terwijl je rekening moet houden met zeer complexe relaties, niet alleen tussen de kinderen en hun plusouders, maar ook tussen de kinderen onderling. Wij gaven hen de ruimte om op hun eigen tempo naar elkaar en onze nieuwe partner toe te groeien. Dat ging met vallen en opstaan. Soms stonden we lijnrecht tegenover elkaar, maar we zijn altijd blijven praten. Ik heb veel geleerd van de opvoedingsstijl van mijn vriendin. Zij heeft mij geïnspireerd

“We kochten een huis dat we verdeelden in twee appartementen. Zo kon iedereen aan elkaar wennen”

terwijl ik nood had aan de huiselijkheid van een gezin. De eerste drie jaar van onze relatie woonden we nog apart, maar uiteindelijk hebben we een huis gezocht dat we konden opsplitsen in twee appartementen. We hebben nooit iets geforceerd. Dat zou ongetwijfeld verkeerd afgelopen zijn. De eerste jaren leefden we in de week apart en brachten we de weekends samen door. Naarmate de kinderen ouder werden vervaagden de grenzen tussen onze ruimtes, en nu delen we één gemeenschappelijke woonkamer. Ik denk dat veel mensen na een scheiding te krampachtig proberen om opnieuw een traditioneel kernge-

om met mijn eigen kinderen in gesprek te gaan. Zeker toen ze begonnen te puberen had ik het er soms lastig mee dat ze met hun problemen naar haar gingen. Ik was dan vooral kwaad op mezelf dat het mij niet lukte om met hen te praten. Nu onze kroost stilaan volwassen wordt, hebben we de kamers opnieuw verdeeld. Eigenlijk zijn wij eerder een mini co-housingproject dan een nieuw samengesteld gezin. Ik ben trots op wat wij hier verwezenlijkt hebben. Het is elke dag hard werken, maar ik ben er zeker van dat onze kinderen door deze opvoeding heel flexibel en open in het leven staan.”

Eva (32) is plusmama van Elien (10) en mama van Simon (8)

Eva: “Toen mijn vriend en ik nog niet zo lang samen waren heeft Elien op een avond tegen haar papa gezegd dat ik haar pijn had gedaan, wat helemaal niet waar was. In eerste instantie was ik gekwetst dat ze zo'n leugens over mij vertelde, terwijl ik zo mijn best deed om lief voor haar te zijn. Later heb ik beseft dat het helemaal niks met mij te maken had, maar dat het haar manier was om aandacht van haar papa te krijgen. Ik heb toen een tijdje bewust wat afstand genomen, en ondertussen zijn we de beste vriendinnen.”

Linde (38) is plusmama van Lola (8) en Frances (11) en mama van baby Jack

Linde: “Mijn vriend en ik zijn ondertussen 4 jaar samen, en de kinderen wonen al 2,5 jaar om de week bij ons, maar toch beschouwen ze dit huis nog steeds niet als hun thuis. Wanneer ze hier aankomen is het eerste wat ze vragen: ‘Wat gaan we doen vandaag?’; alsof ze hier op vakantie komen. Als er een lang weekend voor de deur staat, krijg ik al op voorhand stress. Dan voel ik mij verplicht om allerlei activiteiten te bedenken om de kinderen bezig te houden, terwijl ze natuurlijk ook gewoon eens een dagje in de tuin kunnen spelen. Maar dat doen ze hier dus niet. Ze verwachten non stop entertainment. Hun echte thuisbasis is het huis van hun mama, waar ze voor de scheiding al woonden. Ik denk dat ieder kind op die leeftijd toch een lichte voorkeur heeft voor zijn of haar moeder. Ik probeer er nuchter onder te blijven, maar voor mijn vriend is het niet altijd makkelijk. Vooral mijn oudste plusdochter is heel loyaal aan haar moeder. Je ziet dat ze worstelt met

een schuldgevoel, alsof ze haar eigen mama zou verraden als ze toegeeft dat ze mij ook leuk vindt. De ex van mijn vriend wil niks met mij te maken hebben, en het kan niet anders dan dat de kinderen dat

“ONS HUIS IS NA
AL DIE JAREN
NOG STEEDS NIET
HUN THUIS. THUIS
IS BIJ HUN MAMA”

aanvoelen. Frances geeft ook eerlijk toe dat ze liever bij haar mama is. Dat zal ze nooit tegen mij zeggen, maar op moeilijke dagen hoor ik haar zeuren tegen haar papa. En ja, ik kan niet ontkennen dat ik dan wel eens denk dat ze misschien beter bij haar moeder gebleven was. Ik probeer

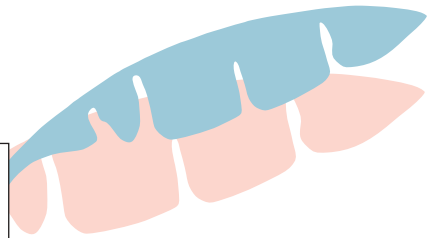
begrip en respect te hebben voor de gevoelens van de meisjes, maar soms is mijn geduld ook op. We hoopten dat de komst van de baby ervoor zou zorgen dat de meisjes zich hier meer thuis zouden voelen, en dat is gelukkig ook wel zo. Ze zijn verzot op hun kleine broertje. We hebben er ook bewust voor gekozen om nooit naar de baby te verwijzen als hun halfbroer, maar gewoon als hun broer. Sinds zijn geboorte ben ik zelf ook wat milder geworden. Vroeger was ik soms vrij streng voor de meisjes. Niet te veel snoep eten, op tijd naar bed, dat soort dingen. Ik nam mijn rol als plusmama heel serieus. Sinds ik zelf moeder ben laat ik mijn principes al wat sneller varen. Ik hou zielsveel van mijn twee plusdochters, maar ik heb ooit eens ergens gelezen dat je de beste aardbei toch altijd aan je eigen kind geeft, en dat klopt inderdaad. Ik schaam me daar niet voor, het lijkt me niet meer dan normaal.”

Sabrina (43) is plusmama van Jules (17) en Lucas (13) en mama van Tobias (18) en Camille (15)

Sabrina: “Ik heb altijd een hele sterke visie gehad over opvoeding. Ik wist welke normen en waarden ik mijn kinderen wilde meegeven, en in ons huis golden duidelijke regels. Toen we gingen samenwonen met het gezin van mijn vriend kon ik niet geloven hoe weinig hij daarover had nagedacht. Ik vond het ook moeilijk om mijn mond te houden wanneer ik het niet eens was met zijn opvoedingsstijl. Ik heb er

zelfs een tijdje voor gekozen om niet samen met zijn kinderen aan tafel te zitten omdat ik mij te hard ergerde aan hun gebrek aan tafelmanieren. Ik wilde irritaties vermijden om onze liefde niet in het gedrang te brengen. Ondertussen hebben we een evenwicht gevonden, maar ik moet eerlijk toegeven dat ik vooraf nooit had kunnen inschatten hoe zwaar het plusouderschap zou worden.”

“Heel eerlijk, ik had nooit verwacht dat plusouder zijn zo zwaar zou worden”

Hadewijch (40) is plusmama van Nathan (5) en Kato (7)

Hadewijch: “Mijn vriend en ik hebben van bij het begin heel duidelijke afspraken gemaakt over de rolverdeling als de kinderen bij ons zijn. Ik wil graag helpen bij de opvoeding, maar de praktische zaken zoals de kinderen van school halen en hen in bed of in bad stoppen laat ik aan hem over. Het blijven tenslotte zijn kinderen. Bovendien zien ze elkaar al maar de helft van de tijd. Ik vind het niet meer dan logisch dat ze tijdens die week dan ook zo veel mogelijk momenten met elkaar doorbrengen.”

Joris (31) is pluspapa van Juliette (9) en Dante (6)

Joris: “De ex van mijn vriendin is in mijn ogen een echte nietsnut, een werkloze junkie die amper voor zijn kinderen kan zorgen. Ze bezoeken hem 1 dag om de 2 weken, terwijl ik hen bijna dagelijks naar school breng, help met hun huiswerk en hen verhaaltjes voorlees voor het slapengaan. Toch weet ik dat ze altijd hun echte papa boven mij zullen verkiezen. Wat hij ook doet, hij blijft hun grote held. Ik geef toe dat dat soms pikt wanneer ik 's avonds helemaal uitgeput in de zetel zak na een hele dag voor hen gezorgd te hebben.”

Tim (35) is pluspapa van Margot (10) en Julie (9) en papa van Jef (12)

Tim: “Als pluspapa moet je niet alleen rekening houden met de kinderen van je nieuwe partner, maar jammer genoeg ook met hun andere ouders. Vooral dat laatste had ik serieus onderschat. Mensen die gekwetst zijn, willen wraak, en gebruiken jammer genoeg zelfs hun kinderen om dat te bereiken. Mijn ex en de ex-man van mijn vriendin hebben ons samen in het begin serieus gesaboteerd. Ze spraken elkaar zelfs achter onze rug om ervoor te zorgen dat de periodes waarin de kinderen bij ons waren niet gelijk liepen, zodat mijn vriendin en ik nooit eens een weekend voor onszelf hadden. Ze zijn pas gestopt met hun pesterijen toen ze merkten dat het hen niet ging lukken om ons uit elkaar te drijven.”

“JAMMER GENOEG WORDEN KINDEREN OOK GEBRUIKT OM WRAAK TE NEMEN”

Tine (35) is plusmama van Thomas (10) en Lucas (12)

Tine: “Mijn vriend en ik zijn heel snel na zijn huwelijk een relatie begonnen. Ik ga niet zeggen dat ik de aanleiding was voor de breuk met zijn ex-vrouw, maar onze wederzijdse interesse heeft het proces wel versneld. Logisch dus dat zijn ex nooit mijn grootste fan is geweest. Zeker in het begin was de situatie zeer ontvlambaar. We hebben er dan ook heel bewust voor gekozen om mijn introductie bij de kinderen zo lang mogelijk uit te stellen. Tim en ik zagen elkaar alleen wanneer de jon-

ook duidelijk afgesproken dat ik nog niet zou worden voorgesteld als de vriendin van hun papa. Tim ging met hen naar het park, en ik zou daar toevallig ook zijn. Bij de tweede ontmoeting dook ik op tijdens een feestje van gezamenlijke vrienden. We dachten dat we de geleidelijke kennismaking heel subtiel gepland hadden, maar na die dag vroeg Lucas op weg naar huis al aan Stef: ‘Papa, ben jij verliefd op die mevrouw met dat blonde haar?’ Kinderen kun je echt niks wijsmaken. Ze voe-

“Ik was zo zenuwachtig om hen te ontmoeten. Absurd hoe je indruk wilt maken op die kleintjes”

gens bij hun mama waren. Dat hebben we een half jaar volgehouden, maar ik voelde dat hij eronder leed om alles alleen met hen te moeten doen. Ik wilde de jongens ook graag leren kennen. Zij zijn tenslotte een heel belangrijk onderdeel van zijn leven. Ik herinner me hoe zenuwachtig ik was toen ik Thomas en Lucas voor het eerst zou ontmoeten. Het is absurd hoe je als volwassen vrouw indruk wilt maken op twee kleine kinderen. We hadden

len veel meer aan dan wij denken... Daarna hebben we de frequentie van onze ontmoetingen langzaam opgevoerd, en sinds een half jaar wonen we allemaal samen onder een dak. Dat gaat voorlopig heel vlot. Ik ben blij dat we de tijd genomen hebben om de kinderen rustig te laten wennen aan de nieuwe situatie.”

Peter (51) was pluspapa van Jens (20) en Saar (18)

Peter: “Toen mijn vriendin me verliet, verbood ze mij om mijn pluskinderen nog te zien. Dat deed ongelooflijk pijn. Ik kon ermee leven dat onze relatie voorbij was, maar ik heb bijna vijftien jaar mee voor Jens en Saar gezorgd. Ik heb hen opgevoed, beschouwde hen als mijn eigen kinderen. Omdat zij mij ook misten, spreken we intussen eens per maand af zonder dat hun mama dat weet. Het doet mij deugd om te horen hoe het met hen gaat. Jammer dat dat stiekem moet, maar ze zijn volwassen, dus het ‘mag’”

“TOEN MIJN RELATIE EINDIGDE, WAS IK PLOTS OOK MIJN PLUSKINDEREN KWIJT”

Dé valkuil van het plusouderschap

Magda Hengst voert onderzoek naar plusouders en is auteur van ‘De mijne zijn de liefste’: “De grootste valkuil is dat nieuwe partners met kinderen verwachten om weer een traditio-

neel gezin te worden. Dat is namelijk niet zo. Zeker wanneer een van de ouders nog ruzie heeft met een ex is het voor de kinderen onmogelijk om iemand nieuw als ouder in hun hart te

sluiten. Kinderen zijn altijd loyaal aan hun eigen ouders en zullen onbewust de nieuwe partner uit het nest willen drijven, tenzij er aandacht gegeven wordt aan hun gevoelens.”

Saar (29) is plusmama van Renée (5)

Saar: “Ik vind het zwaar, ik ga er niet over liegen. Ik ben zelf heel bewust kinderloos. Ik vond mezelf nooit moeder materiaal. Maar toen ik Jonathan leerde kennen, was de liefde zo groot dat ik zijn dochter er wel wilde bijnemen. Ik vind Renée ook echt een heel leuk kind. Ik hou van haar, maar ik koester geen moedergevoelens. Ik voel niet de minste nood om voor haar te zor-

gen, en ik heb weinig geduld wanneer ze lastig is. Ik haal haar soms van school en neem haar even mee naar de speeltuin, maar ben dan toch steeds opgelucht wanneer Jonathan me komt aflossen. Ik ben ook echt blij wanneer ze weer naar haar mama vertrekt en wij weer met ons tweetjes zijn. De verantwoordelijkheid dragen over andermans kind vind ik gewoon heftig.”

“Ik zie haar graag, maar moedergevoelens koester ik niet. Ik ben daar eerlijk over”

Ariane (50) is plusmama van Sanne (18) en mama van Marie (21)

Ariane: “Als moeder wordt de band met je dochter ooit op de proef gesteld. Rond haar vijftiende nam Marie afstand van mij. In haar ogen kon ik niets meer goed doen. Ik vond het toen heel moeilijk om wel een goede verstandhouding te hebben met mijn plusdochter. Het voelde als verraad om met Sanne in de zetel te zitten lachen, terwijl Marie amper tegen mij sprak. Alsof ik niet meer loyaal was aan mijn eigen kind.”

ZO LUKT HET WEL

1.

Zorg dat je als ouder eerst zelf je verdriet over de scheiding onder ogen ziet en je rouwproces een plaats geeft, pas dan kun je ook de gevoelens van je kind erkennen.

2.

Bespreek met de kinderen dat jullie samen iets nieuws gaan vormen en benoem duidelijk ieders positie in het gezin. Erken daarbij dat de nieuwe partners de biologische ouders niet gaan vervangen.

3.

Verwacht als plusouder niets dat je pluskind niet kan geven. Alle kinderen hopen in het begin dat hun ouders nog terug samen zullen komen. Aanvaard dat jij de buitenstaander bent en neem de tijd om samen te wennen aan de nieuwe situatie.

4.

Blijf met elkaar praten. Plusouder zijn is hard werken. Geef iedereen de ruimte om elkaars vragen en verwachtingen te benoemen.

5.

Maak als nieuwe partners duidelijke afspraken over de opvoeding, zodat er geen misverstanden kunnen ontstaan over de taakverdeling en de houding tegenover elkaars kinderen.

De mijne zijn de liefste van Magda Hengst en Karin den Hollander verscheen bij de Nederlandse uitgeverij In de wolken: in-de-wolken.nl